

Aktualizovaný článek Dr. Haberzettla, biologa a genetika, bývalého poradce chovu východoněmeckého doberman klubu (zde působil před sjednocením se západoněmeckým Doberman Verein v r.1990) a dlouholetého chovatele dobrmanů. Původní článek vyšel již v roce 2002 a byl zveřejněn v časopise "Das Schäferhund Magazin", který je primárně určený pro příznivce plemene německý ovčák.

Článek je sice již staršího data a je v angličtině (slovenský překlad původního znění z r. 2002 viz níže), ale dnes je možná stále více aktuálnější a měl by rozhodně patřit k povinné četbě každého chovatele, majitele nebo i zájemce o pořízení dobrmana. Proto si myslím, že je dnes zapotřebí si jeho existenci opět připomenout.

Pro evropský chov dobrmanů řídící a chovatelské trendy tvořící německo-italskou partu "strkačů hlav před problémy do písku" přímo nešťastné, neboť bylo veřejné a na oficiální akci, tedy náhlé úmrtí pracovně skvělého dobrmana [Ringo v. Burgwald](#), ke kterému došlo těsně po absolvování obrany před dvěma týdny na mistrovství VDH všech plemen, budiž všem zarytým a zavilým dobermankářům mementem. Ne, že se nic v plemeni se zdravím neděje, a dobermaní nemají žádné zásadní zdravotní problémy! Vážení pánové IDC řídící i rádoby "světoví" chovatelé nějakou genetiku naprosto ignorující, dokonce i liniové plemenitby na prokazatelně nemocná zvířata i nadále provozující...nejen v Německu, i nám tady v Česku nějak občas padají stále mladší a mladší dobermaní k zemi, a to naprosto a dočista najednou úplně mrtví. A na rozdíl od Ringa, mnoho z nich kupodivu neprochází žádnou větší fyzickou a psychickou zátěží. Pokud by jí od mládí snad procházeli, možná by se vzhledem ke svému geneticky podlomenému zdraví tyto psi nedožili snad ani dvou-tří let věku. A nikdo si dnes, vzhledem k promořenosti plemene dědičnými chorobami importovanými zejména ze západoevropských chovů po otevření hranic v roce 1990, a vzhledem k naprostému a celkem rychlému vymýcení poměrně zdravých, protože od války izolovaných, zato velmi dobře pracujících a fyzicky a psychicky odolných bývalých východoevropských chovů, nikdo si dnes bohužel nemůže být osudem zcela jist, každého bez výjimky něco podobného klidně může potkat již třeba zítra, pozítří, za rok, za dva, nebo naopak vůbec... je to taková morbidní loterie, ve které je zapotřebí především hodně štěstí... Jistě, i když důkladná anamnéza Ringova rodokmenu přímo nabízí možná velmi pravděpodobnou variantu dědičné formy selhání srdce, nemůžeme vědět, nevíme a nikdy se už přesně nedovíme, zda k Ringově kolapsu a následné smrti došlo v důsledku vyčerpání, dehydratace, přetížení, vrozené, dědičné, nebo získané choroby srdce či jiných orgánů či za kombinace jiných, pro něj v tu chvíli osudových okolností. A myslím, že je to tak asi dobře a má to tak asi být. Modří totiž už dobře vědí, na co si dát příště pozor, zatímco těm červeným je to úplně buřt a je pro ně škoda každého slova... Dost možná, kdyby Ringo nebyl v

takové celoživotní zátěži a jen se občas proběhl v parku nebo třeba ve výstavním kruhu, dožil by se místo 6 let v plném zdraví let deseti-jedenácti, možná dokonce i více, a zemřel by asi na sešlost stářím, rakovinu, nebo nějakou jinou chorobu. A nikomu by nebylo nic divné. Ringo byl ale těžkej workoholik a taky velkej frajer, udřel se k smrti, a proto čest jeho památce !!!

Jedno jednoduché poučení ale z jeho smrti pro nás plyne: po selském rozumu, dobrman, který není pracovně důkladně a systematicky zatěžován, fyzicky i psychicky, nemá pro chov pražádnou hodnotu, neboť případné latentní genetické onemocnění se u něj mnohdy u některých forem nemusí klinicky projevit vůbec, a to u mladého zvířete nebo ve středním věku ani na současně dostupných vyšetřovacích metodách, nebo se nakonec projeví až ve stáří, tj. v důchodovém věku. A to už bývá pro chov celkem pozdě... Minimálně z tohoto prostého důvodu by proto bylo jistě prospěšné obnovit u dobrmanů nejen bonitaci s obranou, ale také povinné zkoušky do chovu jak u psů, tak i u fen. Trénink na bonitaci nebo zkoušku totiž přináší potřebnou fyzickou i psychickou zátěž, o současném prověření povahy ani nemluvě. Pokud k takové změně v našich bonitačních a chovatelských řádech v dohledné době nedojde, pak můžeme dobrmany jako bývalé tradiční pracovní plemeno během pár generací rovnou odpískat.

Increasing Hereditary Health Problems in the Breeding of Purebred Dogs:

A Comparative Overview Using Dobermans in Germany, Europe and in the USA as Examples

Zvýšený výskyt dědičných zdravotních problémů u dobrmanů

Napsal uživatel rt

Úterý, 16 Srpen 2011 18:51 - Aktualizováno Pondělí, 26 Prosinec 2011 00:15

by **Dr. Reinhard Haberzettl**

{pdf}http://www.dobermanns.cz/documents/Doberman_hereditary_3681FE.pdf|height:1000|width:750|app:google{/pdf}

Český překlad, pokud vím, bohužel neexistuje. Link na slovenský překlad původního (neúplného-neaktualizovaného) článku z r. 2002, který kdysi zpracoval p. Timot Ješko, je [zde](#)